

B e g j æ r i n g
o m
m i d l e r t i d i g f o r f ø y n i n g o g
a r r e s t
t i l

Oslo byfogdembete

Saks nr : 05-018745TVA-OBYF og 05-018766TVA-OBYF

Saksøker : Tore Nuland
Middelthuns gt 25 B
0368 Oslo

Prosessfullmektig : Herman J Berge
Oksenøyveien 14
1366 Lysaker

Saksøkt I : Intrum Justitia B.V.
P.O. Box 84906 (eller 84096, da begge nr er oppført)
2508 AB Den Haag
The Netherlands

Saksøkt II : Fair Pay Please AS
Postboks 6354
0604 Oslo

Saksøkte III : Intrum Justitia AS
Postboks 6354
0604 Oslo

Prosessfullmektig : Advokatfirmaet Grette DA
v/advokat Johan Hveding
Postboks 1397 Vika
0114 Oslo

Saken gjelder: Midlertidig forføyning i alle aksjer i Intrum Justitia AS. Arrest i de saksøktes formuesgoder.

* * *

Begjæring om midlertidig forføyning over alle aksjer i selskapet Intrum Justitia AS. Begjæring om arrest i de saksøktes formuesgoder i Norge.

Den 1 februar 1979 inngikk familien Nuland og familien Gøranson den s.k. Familieavtalen. Avtalen gikk i korte trekk ut på at dersom den ene døde, skulle den annen trå hjelpende inn i en overgangsperiode. Avtalens ånd var at den ene part skulle bistå den annen ved kriser.

Bilag nr 1 : Avtale av den 1 februar 1979, den s.k. Familieavtalen

Den 22 januar 1982 ble Tore Nuland arrestert mistenkt for å ha enten bedratt midler fra debitor, eller for å ha underslått midler fra klient (kreditor). I en betenkning av Johs. Andenæs ble Nuland så og si frikjent. Selv trodde Nuland at arrestasjonen muligens kunne ha sitt grunnlag i skattespørsmål. Nuland ble i alle fall sittende i varetekt i 16 uker uten advokat til stede under noen av de meget lange og harde avhør.

Den 27 januar 1982 signerte Tore Nuland på to avtaler. Den ene avtalen regulerte et salg av selskapene Justitia AS, Soliditet AS og Skandia Lloyd AS, fra Tore Nuland til Bo Gøranson/Justitia International AB. Den andre avtalen regulerte oppgjøret/tilbakeføringen av alle aksjene nevnt i den første avtalen. I sistnevnte tilleggsavtale fikk Tore Nuland tre valg eller løsninger. 1) Betaling for selskapenes reelle verdi. 2) Betaling i form av aksjer i Bo Gøransons svenske selskap som skulle stå som eier av de norske selskapene (fusjon), og 3) vilkårsløs tilbakeføring av aksjene nevnt i den første avtalen.

Det ble ikke inngått avtale med verken Overformynderiet eller Skandia Agenturer AS, som til sammen satt med 24,5% av aksjene i Justitia AS, og med 43,3% av aksjene i Skandia Lloyd AS (som på det tidspunkt forvaltet verdier for om lag kr 50 millioner).

Tore Nuland ble lurt til å tro at avtalen ble inngått i tråd med Familieavtalen, og i dens ånd, og han lot derfor Gøranson få ansvaret for å administrere selskapene til det verste var over.

Avtalen av 1982 var aldri ment å være reell utad, noe som er tilstrekkelig dokumentert gjennom det faktum at verken Overformynderiet eller Skandia Agenturer AS var brakt inn i det s.k. salget, samt gjennom den rekke av prosesskrift til Stockholms Tingsrätt i sak nr T 8381-02, deriblant prosesskrift av den 18 desember 2004, som er tilstrekkelig dokumentasjon i herværende sak.

Bilag nr 2 : Kopi av prosesskrift av den 18 desember 2004 til Stockholms tingsrätt

Dette bekreftes også av Tore Nulands advokat den gang, Ole Lindseth, i brev til Bo Gøranson.

Bilag nr 3 : Brev fra Ole Lindseth til Bo Gøranson av den 23 mars 1984.

Bo Gøranson/Justitia International AB (og dets rettssetterfølgere) har – til tross for at han/de åpenbart var klar over at Tore aldri mente at Gøranson/Justitia International AB skulle overta selskapene – gjennom alle år og gjennom en rekke straffbare handlinger søkt å befeste sin stilling som ny eier av Nulands selskaper, ved å legge til grunn proformaavtalen fra den 27 januar 1982 som rettsgyldig avtale. Se bl.a bilag nr 19 nedenfor, som slår bena under Gøransons rett.

Gøranson har – gjennom sin mann i Norge, advokat Knut Ro – laget falske dokumenter eller forfalsket dokumenter som alle var ment å bli brukt i arbeidet med å frata Tore Nuland sine selskaper. Dette faktum er nærmere beskrevet i ovennevnte prosesskrift til Stockholms Tingsrätt, se side 7 flg. Disse dokumenter ble mot bedre viten overbrakt Norges Bank, og var ment som grunnlag for Norges Banks vurdering mht valutalisenssøknad.

Henimot høsten 1986 ble Tore Nuland klar over at Justitia International AB/Gøranson/Ro hadde søkt Norges Bank om valutalisens i forbindelse med avtalen av den 27 januar 1982 (etter undersøkelser i Norges Bank har en fått bekreftet at det kun er selger – Nuland i dette tilfellet – som har mandat til å søke lisens). Nuland fikk møte med Norges Bank, og etterhvert ble det klart for Norges Bank at Justitia International AB/Gøranson/Ro samt hans egen advokat Ole Lindseth, hadde ført Norges Bank bak lyset.

Bilag nr 4 : Artikkel i VG av den 19 november 1986

Motivasjonen bak svindelen av Norges Bank var åpenbar; innvilgelse av valutalisenser (som ellers ikke ville blitt gitt).

Den 25 august 1989 ble Tore Nuland tvunget til å avgi en erklæring om at han ikke hadde noen krav mot Gøranson eller hans selskaper, dette mot å motta ca £1 million.

Bilag nr 5 : Erklæringer og avtale datert den 25 august 1989

Som en vil se av bilag nr 5.1 til 5.5, så har ikke Tore Nuland signert hovedavtalen. Hovedavtalen er videre basert på et angivelig og da naturlig nok udokumentert avtaleverk mellom Tore Nuland og hans barn. Heller ikke den delen av avtalen hvor aksjene skulle påføres transport før overføring, har blitt gjennomført.

Legger vi til grunn den konservative verdivurdering nevnt i bilag nr 2, s 5, så var Tore Nulands krav den 25 august 1989 kommet opp i over kr 470 millioner. Utbetalingen i 1989 utgjorde kun 3% av det totalte kravet.

I kraft av eiendomsretten samt avtalen av 1982 hadde Tore Nuland naturligvis aldri mistet sin rett som hovedaksjonær i de norske selskapene. Dette faktum ble aldri hensyntatt av motparten. Nuland hadde også – i henhold til avtalen av 1982 – en mulighet til å kreve aksjer i det svenske selskapet. Heller ikke denne muligheten fikk Nuland i 1989.

Nuland ble regelrett tvunget til å motta £1 million, og samtidig oppgi alle krav, dvs oppgi et krav verdt omkring en halv milliard kroner. Dette kan selvsagt aldri aksepteres, noe Tore Nuland heller aldri har gjort.

Mht avtalen av 1989, så ønsker denne part at retten også retter oppmerksomheten mot begrepet; åger, og strl §295. Det er åpenbart at Nuland ble utsatt for åger både i 1982 og i 1989. Gøranson/Justitia International AB (forpliktelser som i dag synes overtatt av Fair Pay Please AS) utnyttet Nulands nød samt avhengighetsforhold, for derved å oppnå et vederlag som står i et påtakelig misforhold til det som ufrivillig ytes.

Vi **provoserer fremlagt** de originale avtalen, samt dokumentasjon på hvem som foresto utbetalingen til Nuland (generalforsamlingsvedtak, styrevedtak, etc), og hvor midlene kom fra.

* * *

Den 15 mai 2002 stevnet Tore Nuland Bo Gøranson, Intrum Justitia AB, advokat Knut Ro, samt Industri Kapital AB for Stockholms Tingsrätt med krav om tilbakeføring av aksjer, samt krav om erstatning. Disse krav ble av naturlige årsaker rettet mot de ovennevnte – denne part hadde gjennom flere år vært i en slags dialog med disse parter (bortsett fra Knut Ro), og det var da naturlig å reise kravene mot disse, da det på et tidspunkt ble klart at man ikke nådde frem – og er grunnlag for herværende begjæring.

Etter de siste dagers prosesskrift fra Intrum Justitia AB's norske prosessfullmektig, synes det nå å ha blitt avklart at riktig saksøkt mht kravet om tilbakeføring av aksjer, er Intrum Justitia B.V., og eller Fair Pay Please AS. Et erstatningssøksmål i den forbindelse, vil neppe kunne bli reist (behandlet) før Tore Nulands rett er blitt stadfestet. Det kan i alle tilfeller ikke løpe noen foreldelsesfrist på et slikt erstatningssøksmål, før man har kommet til en avklaring mht eierforholdene, hvor det først da blir avdekket hvorvidt man har et erstatningsgrunnlag. Utgangspunktet er for alle tilfeller at Tore Nuland er rett eier, men at han ikke har hatt mulighet til å utøve sine rettigheter idet motparten gjennom 23 år med alle midler har gjort dette umulig.

Det vil om kort tid bli utarbeidet stevning mot disse rettssubjekter, i Oslo, med krav om at rettssubjektene avstår fra besittelsen av (den påståtte) eierrett i aksjene.

* * *

Som det vil fremgå av den siste tids korrespondanse med Intrum Justitia AB's prosessfullmektig i Norge, kan man vel neppe laste denne part for å ha gått til angrep mot galt rettssubjekt (så vel i Sverige som i Norge). Det synes å fremstå som meget klart at ikke engang Intrum Justitia AB, eller deres prosessfullmektiger – frem til den 4 april 2005 – var på det rene med hvem som skulle være eier av aksjene i Intrum Justitia AS.

I Intrum Justitia AB's tilsvarende av den 18 mars 2005, påstår deres prosessfullmektig, advokat Johan Hveding, at de omprosederte aksjer eies av det nederlandske selskapet, Intrum Justitia B.V. I telefonsamtale med advokat Hveding den 31 mars 2005, ble jeg atter engang fortalt at Intrum Justitia AS var eiet av det nederlandske selskapet, Intrum Justitia B.V. I Hvedings prosesskrift av samme dato, går det like klart frem at Intrum Justitia AB mener at det er Intrum Justitia B.V. som er eier av de omprosederte aksjer, og som derved skulle være riktig saksøkt.

I det sistnevnte prosesskrift går Intrum Justitia AB, og dets prosessfullmektig, langt i å laste undertegnede for slett undersøkelsesarbeid mht å avdekke hvem som eier aksjene i Intrum Justitia AS, og hvor vedkommende selskap befinner seg. Hveding går også meget langt i et forsøk på å tvilsette sannhetsgehalten i min samtale med ledelsen i Intrum Justitia AS, hvor jeg ble fortalt at det var Intrum Justitia AB som var eier.

Gjennom Intrum Justitia AB's prosesskrift av den 4 april 2005, kommer selskapet plutselig med en helt ny innrømmelse, som slår bena under den kritikk som tidligere var reist mot denne part og undertegnede. Nå skal altså plutselig en postbokselskap – ved navn Fair Pay Please AS – være eier av de omprosederte aksjer.

Jeg søker rettens forståelse for at heller ikke dette kan aksepteres helt uten videre. Det er åpenbart et behov for en grundigere undersøkelse om hvem som i realiteten er eier av Intrum Justitia AS.

I og med det ovennevnte reises spørsmålet om hva som bør gjøres mht saken som i dag står for Stockholms Tingsrätt. Dette spørsmålet får vi ta stilling til når stevningen foreligger mot Intrum Justitia B.V. og Fair Pay Please AS i Oslo.

* * *

Stevningen ble godkjent av Stockholms Tingsrätt, og forkynt for de saksøkte den 29 oktober 2002, med saksnummer T 8381-02.

Den 1 juni 2004 ble det avholdt forberedende rettsmøte i Stockholms Tingsrätt.

I løpet av oktober 2004 fikk denne part innsyn i dokumenter som Tore Nuland tidligere ikke har fått innsyn i. Med bakgrunn i dette innsyn ble det forfattet et nytt prosesskrift til Stockholms Tingsrätt av den 18 desember 2004, samt en begjæring om arrest (av samme dato) i alle aksjer i Intrum Justitia AB.

I den senere tid har vi sett at medansvarlig, Bo Gøranson, har solgt seg mer og mer ut av Intrum Justitia AB, det samme gjelder storaksjonær Industri Kapital AB. Ethvert salg av aksjer i hovedselskapet kan bidra til å gjøre Nulands rettmessige forfølgning vanskeligere. I tillegg har det nå blitt kjent at Intrum Justitia AB skal kjøpe aksjer i eget selskap for omkring kr 600 millioner. Kjøpet skal dekkes gjennom reduksjon av egenkapital. Kr 65 millioner av denne egenkapitalen synes å ligge i de saksøkte selskaper i Norge. Det er stor fare for at dette beløp vil bli hentet ut til kjøpet som generalforsamlingen skal ta stilling til i mai måned 2005.

På vegne av Tore Nuland begjærer vi herved om Oslo byfogdembetets bistand til å ta rettslig arrest i alle Intrum Justitia B.V.'s, Intrum Justitia AS' og Fair Pay Please AS' formuesgoder, jf tvfl §14-1, samt midlertidig forføyning i alle aksjer i Intrum Justitia AS, jf tvfl §15-1.

Aksjene påstås å være eiet i sin helhet av Fair Pay Please AS, Oslo. Idet usikkerheten omkring dette er så vidt stor, og idet Intrum Justitia AB frem til den 4 april 2005 hevdet at aksjene var eiet i sin helhet av Intrum Justitia B.V., mener denne part at det vil være fornuftig å i det minste få en avklaring på forholdet før man frafaller søksmålet mot selskapet i Nederland.

Denne part **provoserer derfor fremlagt** all dokumentasjon på aksjetransporter i selskapet Intrum Justitia AS fra selskapet ble etablert og frem til i dag.

Bo Gøranson er majoritetsaksjonær i Intrum Justitia AB. Han har i den senere tid solgt seg ned i selskapet, og det er selvsagt stor fare for at Bo Gøranson vil selge seg videre ned, kanskje helt ut, dette for å unngå ansvar, og samtidig realisere og beholde en urettmessig gevinst.

Bilag nr 6 : Kopi av artikkel i Dagens Industri av den 23 august 2004

Bilag nr 7 : Flaggmelding av den 22 februar 2005

Med hensyn til Tore Nulands relativt store erstatningskrav mot Bo Gøranson, vil ethvert nedsalg fra Bo Gøransons side være til stor skade for Tore Nuland. En midlertidig sikring som her er begjært, vil forhindre slike nedsalg.

Videre vil det være fare for at Industri Kapital AB også vil selge seg ut når dette selskapet etter hvert vil forstå Tore Nulands intensjoner med søksmålet. Straks etter at den første begjæring i denne sak ble kjent for motparten i februar 2005, solgte Industri Kapital seg ned i selskapet, en frykt vi altså hadde god grunn for å ha.

Bilag nr 8 : Kopi av artikkel i Dagens Industri av den 14 mars 2005

Industri Kapital AB har helt siden kjøpet av aksjer i Intrum Justitia AB vært i ond tro. Dette er redegjort for i saken som går i Stockholms Tingsrätt.

All aksjehandel igjennom Stockholmsbørsen, er i strid med Tore Nulands interesser, se grunnlag nedenfor.

Det er grunn til å tro at Gøranson vil unndra seg sitt ansvar. Vindikasjons- og erstatningssøksmål går også i utlandet.

Som det vil fremgå nedenfor er Tore Nuland fremdeles rette eier av aksjene i Intrum Justitia AS.

Bilag nr 9 : Kort oversikt over Intrum Justitia AS' historikk

På denne bakgrunn er det helt nødvendig for denne part å få en midlertidig forføyning i selskapets aksjer. Se påstanden om hva forføyningen mer presist skal gå ut på.

* * *

Nærmere om grunnlaget – sannsynliggjøring av kravet

Jeg viser til prosesskrift av den 18 desember 2004, i sak T 8381-02 for Stockholms Tingsrett. Som det vil fremgå av prosesskriftet, er aksjeoverdragelsen av aksjer i selskapene Justitia AS, Skandia Lloyd AS og Soliditet AS med avtaler av den 27 januar 1982, 24 mars 1982, 27 mars 1982, 25 august 1989 – i strid med norsk lov. Se bilag nr 2.

Ovennevnte prosesskrift legges til grunn som dokumentasjon på at: 1.) Aksjeoverdragelsen ble til gjennom en rekke straffbare handlinger, hvor Tore Nuland rettsstridig ble villedet til å signere på en proforma kontrakt, som straks etter signering ble påberopt og benyttet som reell. 2.) Alle foreløpige valutalisenser fra Norges Bank er gitt som følge av rettsstridig og straffbar villedelse av Norges Bank, hvor søkerne har løyet, holdt tilbake sentral informasjon, forfalsket avtaler, og laget flere falske fullmakter og andre avtaledokumenter som var ment som underlag for valutalisenssøknad. 3.) Ingen av vilkårene gitt av Norges Bank, i medhold av valutaloven, er overholdt eller oppfylt.

Valutalovens §2, annet ledd, regulerer forhold hvor aksjeoverdragelse har skjedd til utlending, og sier:

Overføring av aksje eller partbrev i norsk selskap er ikkje gyldig andsynes selskapet og kan ikkje med rettsverknad godkjennast når overføringa er i strid med føresegner gjevne med heimel i denne lova.

Ingen av de retningslinjer og vilkår som Norges Bank stilte til Knut Ro/Bo Gøranson/Justitia International AB er oppfylt. Dette vil gå klart frem av mitt prosesskrift i ovennevnte sak.

Ser vi denne mangelen i sammenheng med den rekke av straffbare handlinger (falsk forklaring for offentlig myndighet. Dokumentfalsk. Straffbar villedelse) utøvet bl.a. mot Norges Bank, alene for å få lisens og derved få gjennomført bedrageriet overfor Tore Nuland, som åpenbart medfører at valutalovens §2, annet ledd ikke er oppfylt, så står vi overfor en dobbelt mangel i relasjon til aksjesalgets lovlighet.

Ro/Gøranson/Justitia International AB har overfor Norges Bank bevisst holdt tilbake sentral informasjon, benyttet falske og forfalskede avtaler, samt løyet om de faktiske forhold. Bare gjennom disse rettsstridige og straffbare handlinger var det mulig å få Norges Bank til å gi foreløpig samtykke til aksjesalg. Vi står her overfor en krenkelse av Valutalovens §7, første ledd (opplysningsplikten), en krenkelse som er belagt med straff i medhold av lovens §10, første ledd.

Det har for herværende sak ingen betydning hvorvidt de straffbare forhold eventuelt er foreldet etter valutalovens bestemmelser. I denne sammenheng bør man merke seg at handleplikten (plikten til å gi informasjon til Norges Bank, og plikten til å gi riktig informasjon) fremdeles i dag ikke er oppfylt, slik at foreldelse omkring straffebestemmelser av denne art ikke kan ha inntrådt, idet straffbar handling pågår.

Legger vi bort de strafferettslige aspekter i saken, og ser hen til de sivilrettslige, må følgende legges til grunn, og jeg siterer Arnholm (Privatrett II – Avtaler, 1964):

”Skal man kortest mulig gi et svar, er det vanlig å si at adressaten må være i god tro – eller nærmere bestemt i aktsom god tro...Det sikreste tør være å gå direkte på redelighetskravet. Har adressaten selv fremkalt utsagnet ved uredelig adferd, er det ingen grunn til at det skal binde avgiveren. Det samme gjelder hvis adressaten vet at andre har fremkalt utsagnet ved uredelig adferd. Man må bare være oppmerksom på at redelighetsvurderingen i noen grad kan påvirkes av den handlendes formål.”

I herværende sak har den gode tro vært særdeles fraværende fra første dag. Redelighetskravet er ikke oppfylt, det er ikke engang forsøkt oppfylt. Det er adressaten (Gøranson/Justitia International AB/Intrum B.V. og Knut Ro) som gjennom særdeles uredelig og straffbar adferd har fremtvunget salg og utbetaling.

Rent avtalerettslig er det åpenbart at Tore Nuland ble villedet i 1982, holdt på god avstand frem til 1989, for så å få alternativet; ”ta det jeg ønsker å gi deg, eller fortsett din kamp inn i evigheten.”

Den rettshandel av den 25 august 1989 som motparten bygger sin rett på, er ingen rettshandel i denne parts øyne. Man kan i høyden stå overfor en *mulig* rettshandel. En rettshandel har man først når det er klart at lovens regler er fulgt.

Avtalen av 1989 ble til gjennom urettmessig press, utnyttelse av Nulands tilstand og situasjon, tilsidesettelse av offentligrettslige regler, og ikke minst; tilsidesettelse av Tore Nulands rett til å beholde egne selskaper, hvor Nuland ble tvunget (unødvendig å si; mot sin vilje) til å gi disse i fra seg uten engang å få tilgang til de regnskaper som hadde vist at det han ble fratvunget var verdt flere hundre millioner kroner.

Handelen var ikke bare i strid med Nulands ønske om å beholde sine aksjeselskaper og selskapenes verdier, men den var også i strid med bl.a. strl §295, prisl §18, avtl §30 og §31, jf §33.

Denne part legger til grunn at det ikke kan være tvil om at de disposisjoner som motparten legger til grunn, er ugyldige. At en disposisjon er ugyldig, betyr at den ikke binder, noen gang.

* * *

Endelig skal det her nevnes at en forbrytelse fra skyldnerens side selvsagt ikke kan skaffe verken han eller medvirkerne noen fordel, når disse har kjent eller burde ha kjent de omstendigheter som gjorde handlingen til en forbrytelse.

Det er på det rene at alle de omtalte har kjent til forbrytelsen, og de momenter som gjør ”avtaleverket” ugyldig, noe som skal medføre at de ikke noen gang skal kunne ha en fordel av forbrytelsen; ikke i 1982, ikke i 1989, ikke i 1995 og heller ikke i 2005. Gevinster og alle andre fordeler skal – samtidig med innføringen i aksjeboken – tilbakeføres Nuland.

Det må også nevnes at aksjeloven var av lovgiver ment å regulere samkvemmet mellom aksjonærer, selskaper og samfunnet. Aksjeloven var aldri ment å bli benyttet i rettsstridige eller straffbare handlinger, for derigjennom å overta andres eiendom, og deretter gjemme seg bak aksjeloven.

Det er nok en fin grense mellom det å støtte seg bak aksjeloven, og det å gjemme seg bak den. Aksjeloven beskytter kun den første gruppen.

Dersom en rettshandel er ugyldig i sitt innhold eller i sin tilblivelse, så kan den som har vært kjent med – og fremprovosert – de forhold som gjorde den ugyldig, og som fremstår som den som nyter godt av den ugyldige rettshandel, aldri kunne slå seg til ro med at ugyldigheten ikke vil bli gjort gjeldende. Det eksisterer ingen foreldelse i slike rettsforhold, og den som har tiltvunget seg en urettmessig fordel må så lenge han lever være beredt på at den krenkede en dag vil komme og kreve sin rett.

Dersom A lurer B til å gi ifra seg en verdigjenstand, så kan A aldri bygge noen rett på dette lureriet. A vet, og vil aldri glemme, at han ble besitter av en gjenstand som han aldri ville kunne besitte dersom B var blitt gjort klar over forholdet, eller dersom B hadde vært i stand til å reagere mot overgrepet.

Det er et slikt forhold vi her står overfor mellom Tore Nuland og den urettmessige besitter av Tore Nulands aksjer.

Til dette vil muligens motparten anføre at Tore Nulands selskap, Justitia AS, ikke eksisterer. Vell, det er takket være motpartens intense arbeid med å umuliggjøre at Tore Nuland skulle kunne få sin rett tilbake. Dette arbeidet som motparten har utført, skal ikke aksepteres gjennom bruk av aksjeloven, og det skal heller ikke premieres av domstolene.

Idet Tore Nuland eier aksjene i Justitia AS, så eier han også indirekte alt det aksjene representerer. Billedlig fortalt så eier Tore Nuland kofferten (aksjene) og koffertens innhold; en gullklump. Det skal ikke være mulig å frata Tore Nulands eierrett til gullklumpen ved først å strafferettslig villedde Nuland til å midlertidig gi ifra seg kofferten, for deretter å flytte gullklumpen over i en annen koffert, med et annet navn, og samtidig endre navnet på den første kofferten slik at Tore Nuland aldri skal finne den. Gullklumpen har selvsagt ikke skiftet eier, bare fordi Bo Gøranson og hans medansvarlige har vært så lure å finne en annen koffert å putte gullet i.

Det har da også vist seg i flere andre saker at domstolene ikke har noe problem med å avklare slike tilsynelatende problematiske forhold, hvor den ene parten således er blitt dømt til å levere fra seg eiendom, aksjer, etc.

I Oslo byretts dom av 30 mai 1973, ble en part dømt til å levere ifra seg aksjer som han gjennom rettsstridig handling hadde tiltvunget seg besittelse av 22 år tidligere. Rettshandelen ble ansett å være ugyldig.

I Rt-1953-1274 ble en part dømt til å levere ifra seg en eiendom som vedkommende urettmessig hadde blitt eier av 16 år i forveien. Rettshandelen ble ansett å være ugyldig.

I alle disse tilfeller dreier det seg om en part som var kjent med – måtte ha visst eller forstått – de momenter som gjorde rettshandelen rettsstridig. I sistnevnte sak ble rette eier tilkjent den fortjeneste som motparten urettmessig hadde vunnet på den rettsstridige handel.

Disse rettshandler var illojale, ikke bare overfor den part som led under overgrepet, men også mot loven selv. Man benytter seg altså av avtaleloven alene i den hensikt å forgripe seg mot den annen svake part. Slik "rett" har aldri lovgiver ment å beskytte med verken avtaleloven eller annen lov.

Det er altså intet problem for domstolen å bestemme at Nuland er rett eier, og at de som sitter på aksjene i dag, må avstå sin pretenderte rett. Domstolen skal kun konstatere partenes rettigheter og plikter. Blir det avklart at Tore Nuland er rette eier av aksjene, så har han vært rette eier av aksjene hele tiden. Dette skal bety at det skal utredes en

erstatning for det tap Nuland har lidt som følge av at han har vært holdt isolert fra sin rett i 23 år.

* * *

Norges Bank har hatt følgende forutsetninger og har satt følgende vilkår for samtykke til aksjeoverdragelse i denne konkrete saken:

1. Tore Nuland er eier av aksjene inntil valutamessig samtykke til overdragelse er gitt.

Bilag nr 10: Norges Banks brev av den 2 mars 1982 til Knut Ro

Endelig valutamessig samtykke er aldri gitt av Norges Bank

2. Norges Bank forutsetter at det ikke eksisterer, verken direkte eller indirekte, innbyrdes eierinteresser i selskapene.

Ser vi på Tilleggsavtalen og faktum beskrevet i tidligere prosesskrift i sak T 8381-02, så er det åpenbart at det eksisterte direkte og indirekte inbyrdes eierinteresser i selskapene.

Bilag nr 11: Tilleggsavtalen av den 27 januar 1982

3. Avtalene av den 27 januar, 24 mars og 29 mars (alle 1982) må være gyldige.

Den første avtalen var proforma (simulert), og kunne ikke gjøres gjeldende overfor tredjemann. De andre avtalene var falske og forfalskede, og derved ikke gyldige. Jeg viser her til dokumentasjonen som er foretatt i sak T 8381-02, og som dokumenterer de straffbare forhold.

4. Tilleggsopplysningene gitt av Knut Ro/Bo Gøranson/Justitia International AB og Ole Lindseth må være riktige/sanne.

Tilleggsopplysningene var på ingen måte verken riktige eller sanne, se vedlagte bilag, som viser at både Norges Bank og Justisdepartementet anså forholdene som krenkelser av straffebestemmelser.

Bilag nr 12, 13, 14, og 15: Brev fra Norges Bank av den 7 november 1986 (også sendt Ro), Norges Banks brev av den 14 januar 1987 til Justisdepartementet, Justisdepartementets brev av den 30 mars 1987 og Norges Banks brev av den 13 april 1987

Ser vi Norges Banks henvendelse til Justisdepartementet i lys av ovennevnte avisartikkel, er det åpenbart at Norges Bank anså advokatenes handlinger som straffbare.

5. Endelig regnskapsoppstilling skal kontrolleres av Norges Bank før sluttoppgjør finner sted.

Bilag nr 16: Norges Banks brev av den 31 mars 1982

Endelig regnskapsoppstilling har aldri vært gitt til Norges Bank. Følgelig har slik forutsatt kontroll aldri funnet sted (like galt er det at Tore Nuland ikke har hatt tilgang til disse regnskaper).

Det er for øvrig helt naturlig at myndighetene vil ha en slik oppstilling før de innvilger søknad om salg av selskaper til utlandet. Et av poengene med Norges

Banks krav er å sikre seg mot at man ikke selger noe ut av Norge uten å få noe igjen. Sluttoppgjør kan derfor selvsagt ikke ha funnet sted før etter slik kontroll. Sluttoppgjør har således ikke funnet sted.

6. Foreløpig samtykke fra Norges Bank fritar ikke Ro/Gøranson/Justitia International AB til å innhente andre tillatelser som måtte være nødvendig etter andre lover/forskrifter.

Bilag nr 17 og 18: Brev fra Norges Bank av den 16 desember 1982 og den 4 mai 1983

Det var ikke innhentet tillatelse/samtykke fra Overformynderiet (Tore Nulands datter, som på avtaletidspunktet var 12 år, hadde store aksjeposter i selskapene), ei heller var Skandia Agenturer AS del av avtalen. Ro/Gøranson/Justitia International AB skulle altså her overta aksjer av et selskap som ikke var nevnt som avtalepart, samt aksjer som var forvaltet av Overformynderiet.

Konklusjon

Ingen av Norges Banks nedfelte forutsetninger og vilkår er oppfylt. Aksjeoverføringen er – foruten å være i sterk strid med strafferetten og alminnelig avtalerett – derfor klart i strid med forutsetninger og retningslinjer gitt av Norges Bank med hjemmel i valutaloven. For et slikt tilfelle foreskriver den norske valutaloven §2, annet ledd at aksjeoverføringen ikke er gyldig i forhold til selskapene, samt at aksjeoverføringen ikke med rettsvirkning kan godkjennes.

Det har for saken ingen betydning at det er gitt foreløpig valutalisens, eller at den foreløpige valutalisensen ikke er kalt tilbake. Aksjeoverføringen kan uansett ikke godkjennes med noen rettsvirkning, uavhengig av lisens, all den tid den er i strid med vilkår og forutsetninger gitt av Norges Bank.

Vi kan derved konkludere med at aksjeoverdragelsen er i strid med flere offentlige hensyn regulert gjennom lover, forskrifter og vilkår gitt av offentlig myndighet. Det er således i utgangspunktet ikke nødvendig for Oslo byfogdembete å vurdere hvorvidt avtalene av 1982 og 1989 er gyldige mellom partene, idet avtalene og aksjeoverdragelsene strider mot både norsk så vel som svensk offentligrettslig lov.

Det er for øvrig et anerkjent avtalerettslig prinsipp at private avtaler – selv om de isolert sett skulle være gyldige – ikke kan reparere på krenkelser av sterke samfunnsmessige interesser, beskyttet ved lov, slik som Valutaloven.

Faktum er derved at det aldri har vært gjennomført en lovlig overføring av aksjene i Justitia AS, Skandia Lloyd AS og Soliditet AS. Den såkalte aksjeoverdragelsen er ikke gyldig i forhold til selskapene, og kan ikke med noen rettsvirkning godkjennes, i og med at aksjeoverdragelsen er i strid med de vilkår og forutsetninger som Norges Bank har krevd oppfylt med hjemmel i Valutaloven.

* * *

For øvrig har domstolen også tidligere funnet at Tore Nuland er rette eier av de nevnte norske selskapene. Dette fremgår klart av straffedommen mot Nuland av den 9 august 1985, hvor Nuland ble idømt saksomkostninger idet domstolen fant at:

"...han (Nuland) i hvert fall har eierinteresser i Justitia AS, og at han i kraft av disse eierinteresser også vil ha krav på sin del av selskapets inntekter (noe han aldri har fått)."

Bilag nr 19 : Utdrag av Sandnes herredsretts dom av den 9 august 1985.

De sivilrettslige forhold har ikke endret seg siden den gang, selv om saksøkte legger til grunn det motsatte.

* * *

Situasjonen og de rettslige forhold må som direkte følge av disse lovbrudd føres tilbake slik den var den 27 januar 1982.

Før slik løsning er avklart, er det maktpåliggende å få gjennomført de midlertidige sikringsakter som nevnt ovenfor, slik at man unngår åpenbare økonomiske tap som følge av potensielle aksjoner fra Bo Gøranson, Intrum Justitia AB, Industri Kapital og andre, som synes å ha direkte innflytelse på de underliggende selskaper; Intrum Justitia B.V., Intrum Justitia AS, og Fair Pay Please AS.

* * *

Sikringsgrunn

I og med denne parts påstand om eierrett til alle selskapets aksjer, og erstatningssøksmål i den forbindelse – foreligger det en åpenbar sikringsgrunn, både mht arrest og mht midlertidig forføyning.

Denne part mener å kunne tilstrekkelig dokumentere eierrettigheten til aksjene i Intrum Justitia AS.

Skyldnerens (deriblant de som i realiteten eier og styrer (på tvers av aksjeloven) selskapet Intrum Justitia AB) adferd gir grunn til å frykte for at tvangsfullbyrdelse av kravet ellers enten forspilles, vesentlig vanskeliggjøres eller må skje utenfor riket.

Vi nevner igjen at Intrum Justitia AB akter å kjøpe 10% av selskapets aksjer, noe som vil føre til at selskapet må redusere på egenkapitalen, som i sin tur får direkte konsekvenser for egenkapitalen i de norske selskapene.

Muligens vil noen påstå at det ikke skulle være noe behov for midlertidig sikring idet en part, om han mener å være eier av noe, kan gå til retten og få dom for det. Like lite som skifteretten har behov for å vente på en dom før de skal sette i gang ivaretagelse av boets interesser, trenger byfogden en dom for å sikre en parts interesser, dersom det sannsynliggjøres et krav.

Hvorfor skal ikke en som er blitt fratatt sine aksjer, straks – gjennom tvangsfullbyrdelsesinstituttet – kunne gjeninnsettes som aksjonær? Når aksjene først er fravendt vedkommende, skal han da måtte vente i flere år på en dom, og imens akseptere at en annen urettmessig besitter ens aksjer? Selvsagt ikke. Det er nå på høy tid at Tore Nuland får sin rett, og så får det bli opp til en domstol å avgjøre hvorvidt han på en eller annen måte skal ha mistet denne rett.

Som sagt så skal en domstol kun konstatere partenes rettigheter og plikter. I herværende sak er det intet som peker i retning av at motparten skulle ha noen rett overhodet til de norske selskapene. Tore Nuland peker seg klart ut som rette eier. På aksjene – dersom de ikke er brent opp – står fremdeles Tore Nuland oppført som eier.

Tore Nuland har i alle år arbeidet for å vinne sin rett. At det har tatt så vidt lang tid før han nå har kommet til retten, skyldes motpartens rettsstridige og til dels straffbare unnvikelsesmanøvrer, og ikke Nulands vilje til å få sin rett. En urettmessig besitter som er klar over grunnlaget for besittelsen, skal ikke få noen bedre rett dersom han klarer å holde den rettmessige eier på avstand i 10 eller 20 år, i stedet for bare 5 år. En urettmessig besitters rett blir altså ikke sterkere dess lengre bemektigelsen varer. I så fall har man jo slått hull på alle prinsipper om redelighet og lovlighet.

Tore Nuland skal ikke måtte vente på en dom for å få konstatert sin rett som aksjonær i Intrum Justitia AS.

Forholdene er meget alvorlige, og motparten har gjennom 23 år vist stor evne – uten skam – til å gjøre hva som helst for å unngå å levere tilbake selskapene og gjøre opp for ugjerningene. Slik oppførsel – uvilje mot å gjøre opp – kan i seg selv være tilstrekkelig signal om grunn til å frykte at motparten vil gjøre alt for å hindre Nuland i å nå sin rett, og som da vil gi grunnlag for å tillate midlertidig sikring, jf Rt-1998-2056.

Rettskraft

Det er hevdet fra motparten at saken er rettskraftig avgjort. Partene samtykket i at saken ble hevet i 1989. I og med at motpartens advokat representerte alle de saksøkte, så har han samtykket på vegne av alle. Som kjent kan en sak frafalles - uten å oppgi selve kravet - så sant saksøker og saksøkt samtykker i dette.

Dersom saksøker reiser ny tvist om et krav, hvis krav saksøkte påstår er oppgitt i medhold av tvml §67, så skal søksmålet ikke avvises, men behandles av domstolen. Dersom domstolen finner at den forrige hevingskjennelsen har hatt til virkning at kravet er oppgitt, så skal saksøkte eventuelt frifinnes.

Det skal også nevnes at en hevingskjennelse aldri er til hinder for nytt søksmål. Kjennelser avgjør som kjent ikke sakens realitet. I herværende sak er tvisten ved kjennelse hevet ved utenrettslig forlik, og det er adgang til ny sak, hvor forliket vil få betydning som ny kjensgjerning i saken.

For øvrig påsto de saksøkte saken avvist, noe som også oppfylder vilkårene mht å frafalle uten å oppgi selve kravet.

Påstand

Med alle forbehold nedlegges slik

P å s t a n d

1. Intrum Justitia AS pålegges gjennom midlertidig forføyning å endre aksjeeierboken slik at Tore Nuland blir innført som eneaksjonær.
2. Til sikring for Tore Nulands erstatningskrav mot Intrum Justitia AB, Intrum Justitia B.V., Intrum Justitia AS, Fair Pay Please AS, og Bo Gøranson gis det arrest for inntil kr 6,75 milliarder i de saksøktes formuesgoder.
3. Intrum Justitia AS, Intrum Justitia B.V. og Fair Pay Please AS dømmes i fellesskap til å betale sakens omkostninger, inklusive lovens renter etter forfall.

* * *

Kopi av denne begjæring, inklusive bilag, er sendt ØKOKRIM, Finansinspektionen samt Stockholmsbørsen.

Med hilsen
For Tore Nuland

Herman J Berge
Lysaker den 11 april 2005